

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.05.2008, sp. zn. 3 Tdo 496/2008, ECLI:CZ:NS:2008:3.TDO.496.2008.1

Číslo: 4/2009

Právní věta:

Pod pojmem „značný prospěch“ je u trestného činu podplácení podle § 161 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. třeba rozumět prospěch představující částku nejméně 500 000 Kč. Při určení výše tohoto prospěchu je nutno vždy vycházet z tzv. čistého prospěchu, který vyjadřuje skutečnou výši prospěchu ve smyslu obohacení pachatele nebo jiné osoby.

Jestliže se pachatel snažil trestnou činností (podplácením) získat veřejnou zakázku pro obchodní společnost, ve které působil jako statutární orgán (jednatel), pak za prospěch pachatele či jiné osoby nelze považovat již samotný hrubý objem takové zakázky vyjádřitelný v penězích, nýbrž čistý prospěch stanovený teprve po odpočtu všech nezbytných nákladů, které by jinak musely být v souvislosti s uskutečněním předmětné zakázky ze strany pachatele či jiné osoby z jejich prostředků vynaloženy.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.05.2008

Spisová značka: 3 Tdo 496/2008

Číslo rozhodnutí: 4

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Podplácení

Předpisy: § 161 odst. 1 tr. zák.
§ 161 odst. 2 písm. a) tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání obviněného Ing. A. D. zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2007, sp. zn. 6 To 472/2007, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Bruntále- pobočka v Krnově pod sp. zn. 18 T 67/2007, a současně tomuto okresnímu soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Bruntále-pobočka v Krnově ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. 18 T 67/2007,

byl obviněný Ing. A. D. uznán vinným trestným činem podplácení podle § 161 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. na tom skutkovém základě, že „dne 16. 11. 2006 kolem 14.00 hodin v K., v kanceláři Ing. K. S., provozně technického náměstka Sdruženého zdravotnického zařízení K., se kterým jako jednatel společnosti A., spol. s r. o., projednával otázky spojené s vyhlášením výběrového řízení na akci „Praní prádla pro SZK K., p. o.“, do kterého se jeho společnost přihlásila, když obžalovaný při schůzce Ing. S. uvedl, že „má zpracovávánu cenovou nabídku, jestli by se na to mohl podívat“, při odchodu z kanceláře zanechal na stole Ing. S. složku s písemnostmi týkajícími se zakázky i s cenovou nabídkou, včetně obálky označené logem Č. s., ve které Ing. K. S. našel 10 ks bankovek v nominální hodnotě 5000 Kč, přičemž při odchodu z kanceláře Ing. S. sdělil, že „mu potom přes víkend zavolá, aby se jej zeptal, jak se mu nabídka jeví“, přičemž předmětem výběrového řízení byla zakázka na dobu trvání 4 let s možností opce na další období s předpokládaným objemem prádla 282 tun/rok a v hodnotě 15,8 mil. Kč na 4 roky“. Za tento trestný čin byl obviněný podle § 161 odst. 2 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků. Podle § 49 odst. 1 tr. zák., § 50 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému současně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikání a výkonu funkce statutárních orgánů obchodních společností s předmětem podnikání praní, žehlení, opravy a údržba bytového textilu a osobního zboží, čištění textilu a oděvů, na dobu trvání dvou roků, a podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to 10 ks pětitisícových bankovek číselně specifikovaných ve výrokové části rozsudku.

O odvolání obviněného proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 25. 9. 2007, sp. zn. 6 To 472/2007, jímž toto odvolání podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

Shora citované rozhodnutí odvolacího soudu napadl obviněný Ing. A. D. následně dovoláním z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř., přičemž v rámci vymezeném těmito dovolacími důvody jeho dovolání směřovalo i proti řízení napadenému rozhodnutí předcházejícímu.

V odůvodnění tohoto mimořádného opravného prostředku dovolatel namítl, že rozsudek soudu prvního stupně ve výrokové části trpí podstatnou vadou spočívající v tom, že v tzv. skutkové větě výroku není vyjádřena subjektivní stránka skutkové podstaty trestného činu podplácení. Především zde chybí, že cílem inkriminovaného jednání mělo být ovlivnění podplácené osoby a že celé popsané jednání bylo vykonáno v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu. Výroková část rozsudku je přitom pouze výčtem toho, co se mělo stát, a dovolatelovo zavinění v soudem popsaných zjištěních chybí. Dovolatel zároveň namítl, že z rozhodnutí soudů obou stupňů není zřejmé, zda v posuzovaném případě byl naplněn znak značného prospěchu. Oba soudy totiž za značný prospěch považovaly částku 15,8 mil. Kč, což představovalo objem předmětné zakázky za čtyři roky. Dovolatel připomněl, že ustanovení § 89 odst. 11 tr. zák. hovoří o tom, že znak prospěchu se posuzuje obdobně jako znak škody. V uvedené souvislosti pak dovolatel vyslovil názor, že výše prospěchu by se měla určit jako rozdíl mezi náklady a výdaji z předmětné zakázky, tedy jako zisk. K takovému závěru by podle dovolatele bylo možno dospět teprve na podkladě znaleckého vyjádření, kde by bylo jednoznačně stanoveno, jaký měl být čistý profit z předmětné zakázky. Teprve podle toho by bylo možno zvolit příslušnou právní kvalifikaci. Ani jedno z výše uvedených pochybení však nebylo odvolacím soudem napraveno.

Dovolatel dále soudům vytkl, že provedené důkazy hodnotily pouze v neprospěch jeho osoby, aniž by se náležitě vypořádaly s důkazy svědčícími proti jeho vině. Především se nevypořádaly s výpověďmi svědků potvrzujícími dovolatelovu verzi, jakým způsobem se inkriminované peníze do složky dostaly, a dále to, že dovolatel byl informován, že klíčový svědek (příjematel údajného úplatku) vůbec neměl možnost výběrové řízení jakkoliv ovlivnit. Některé skutkové závěry soudů pak byly učiněny toliko na základě pouhých spekulací. Uvedené skutečnosti přitom podle dovolatelova názoru svědčí pro závěr, že učiněná skutková zjištění jsou v extrémním nesouladu s provedenými důkazy, když zároveň

odporují i zásadám formální logiky. Dovolatel zdůraznil, že nabízení úplatku je jednáním, kterým pachatel v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu nabízí výhodu s cílem, aby bylo vyhověno jeho požadavku. Tak tomu v posuzovaném případě ovšem nebylo a ani být nemohlo, neboť konkurenceschopnost ceny byla dovolateli známa již předtím.

Další pochybení soudů spočívalo podle názoru dovolatele v nesprávném použití ustanovení § 49 odst. 1 tr. zák. upravujícího podmínky pro ukládání trestu zákazu činnosti. Při ukládání tohoto trestu byla zcela stranou ponechána skutečnost, že dovolatel ve společnosti, která se účastnila výběrového řízení, nepracoval a nepodílel se na její činnosti. Podle dovolatele má tuto společnost plně na starosti jeho syn a v tomto směru je proto uložení soudem vymezeného trestu zákazu činnosti nadbytečné a neodpovídající zákonným kritériím.

S ohledem na výše uvedené důvody obviněný v závěru dovolání navrhl, „aby dovolací soud podle § 265k odst. 1, odst. 2 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2007, sp. zn. 6 To 472/2007, i rozsudek Okresního soudu v Bruntále pobočka v Krnově, ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. 18 T 67/2007, a to v celém rozsahu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal věc Okresnímu soudu v Bruntále pobočka v Krnově, k novému projednání a rozhodnutí“.

K podanému dovolání se v souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. písemně vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“), který nejprve poukázal na to, že pod uplatněné dovolací důvody nelze podřadit tu část argumentace dovolatele, která se týká uložení trestu zákazu činnosti. Tento trest byl podle názoru státního zástupce přitom obviněnému uložen plně v souladu se zákonem. Pokud jde o namítaný extrémní nesoulad s obsahem provedených důkazů a vyjádření jejich hodnocení v popisu skutečného stavu věci, jde podle státního zástupce o tvrzení zcela neopodstatněná a především neodpovídající faktickému postupu soudu prvního stupně při hodnocení důkazů, jak jej dostatečně srozumitelně popsal v odůvodnění rozsudku.

Z hlediska uplatněných dovolacích důvodů lze podle státního zástupce obviněnému přisvědčit v tom, že popis skutku ve výroku o vině nekoresponduje s právní větou tohoto výroku, neboť zde absentuje uvedení skutečností charakterizujících subjektivní stránku trestného činu (korupční úmysl) i objektivní stránku trestného činu (souvislost popsaného jednání obviněného s obstaráním věci obecného zájmu), respektive z popisu skutku tyto okolnosti nelze přesně pochytit a nejsou lépe vysvětleny ani v odůvodnění rozhodnutí. Obviněný má zároveň pravdu v tom, že na uvedenou vadu odvolací soud v řízení o řádném opravném prostředku nijak nereagoval. Státní zástupce přisvědčil dovolateli i v názoru, že dosavadním dokazováním nebyl zcela pregnantně osvětlen znak trestného činu podplácení, který charakterizuje jeho kvalifikovanou skutkovou podstatu (totiž „značný prospěch“). V kontextu ustanovení § 161 odst. 2 písm. a) tr. zák. má tento znak odlišný charakter než například znak „značný rozsah neoprávněné výhody“ v ustanovení § 127 odst. 1 tr. zák. Za základ „prospěchu“ jako ekonomické kategorie je třeba podle státního zástupce považovat nikoli míru hrubého zisku obchodní společnosti dosaženého v souvislosti s trestným činem, nýbrž míru dosaženého čistého zisku. Jestliže obviněný svým jednáním sledoval získání čtyřleté zakázky pro společnost A., spol. s r. o., v celkové hodnotě 15,8 mil. Kč, nepředstavuje tato částka prospěch společnosti, nýbrž její hrubý příjem z tohoto obchodu, který však ve skutečnosti snižují jednak náklady na poskytnutí dojednaných služeb, jednak režijní náklady a také daňové povinnosti plynoucí z hrubého příjmu. Dosud provedeným dokazováním nebylo podle státního zástupce zjištěno, jakou míru čistého zisku by reálně mohl přinést obchodní vztah, k jehož uzavření jednání obviněného směřovalo. S ohledem na povahu posuzovaného případu by zřejmě bylo nutné tuto otázku objasnit cestou znaleckého zkoumání.

Své vyjádření k dovolání obviněného uzavřel státní zástupce tím, že dovolací námitky je možno z větší části označit za důvodné. Proto navrhl, aby Nejvyšší soud z podnětu podaného dovolání podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil jak napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě, tak rozsudek

Okresního soudu v Bruntále pobočka v Krnově, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal soudu prvního stupně věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší soud se nejprve vypořádal s dovolacími námitkami dovolatele, jež nebylo možno podřadit pod žádný zákonný dovolací důvod, a poté dospěl k těmto závěrům.

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl však v posuzované věci uplatněn právně relevantně námitkami, že v tzv. skutkové větě výroku rozsudku soudu prvního stupně chybí popis skutečností vyjadřujících subjektivní stránku trestného činu podplácení, tj. dovolatelův úmysl směřující k ovlivnění podplácené osoby, a dále vyjádření toho, že popsání jednání mělo souvislost s obstaráním věci obecného zájmu. Dovolatel dále relevantně namítl, že soudy založily výklad znaku značného prospěchu na nesprávném právním názoru, jestliže za značný prospěch bez dalšího považovaly částku představující objem předmětné zakázky, aniž by s přihlédnutím k ustanovení § 89 odst. 11 tr. zák. výši prospěchu správně určily „jako rozdíl mezi náklady a výdaji z předmětné zakázky, tedy jako zisk“.

Trestného činu podplácení podle § 161 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. se dopustí pachatel, který v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytne, nabídne nebo slíbí úplatek a čin spáchá v úmyslu opatřit sobě nebo jinému značný prospěch nebo způsobit jinému značnou škodu nebo jiný zvlášť závažný následek. Se zřetelem k povaze projednávaného případu je třeba uvést, že z hlediska subjektivní stránky se u trestného činu podplácení vyžaduje úmyslné zavinění (§ 4 tr. zák.), tzn. že pachatel svým jednáním uskutečňuje záměr dosáhnout pro sebe nebo pro jiného nějakého zvýhodnění v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu. Souvislost mezi poskytnutím, nabízením či slibem úplatku a obstaráváním věcí obecného zájmu je dána tehdy, jestliže úplatek má vztah k činnosti, která spadá pod obstarávání věcí obecného zájmu.

Pojmem značný prospěch se rozumí prospěch představující částku nejméně 500 000 Kč (srov. § 89 odst. 11 tr. zák.). Při určení výše tohoto prospěchu je nutno zásadně vycházet z tzv. čistého prospěchu, který vyjadřuje skutečnou výši obohacení pachatele nebo jiné osoby. To znamená, že tam, kde to přichází v úvahu, je nutno odečíst náklady, které pachatel vynaložil či musel vynaložit. To platí i pro trestný čin podplácení podle § 161 tr. zák. V posuzovaném případě proto výši prospěchu dovolatele, resp. společnosti A., spol. s r. o., nemohl představovat objem zakázky, kterou se dovolatel trestnou činností snažil získat, nýbrž čistý prospěch stanovený po odpočtu všech nákladů, které by výše uvedená společnost měla v souvislosti s předmětnou zakázkou. Takové náklady totiž nelze ztotožňovat s prospěchem pachatele výše uvedeného trestného činu. Protože znak prospěchu či značného prospěchu je obsažen i ve skutkových podstatách některých jiných trestných činů, lze v dané souvislosti připomenout judikaturu i rozhodovací praxi soudů týkající se stanovení výše prospěchu pachatele z trestné činnosti (přiměřeně srov. např. č. 55/1996-I Sb. rozh. tr., Soubor trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu č. T 317/2002 a č. T 774/2005).

V posuzovaném případě založily soudy obou stupňů závěr o dovolatelově vině trestným činem podplácení podle § 161 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. na skutkových zjištěních, která lze stručně shrnout tak, že společnost A., spol. s r. o., jejímž byl dovolatel jednatelem, se přihlásila do výběrového řízení na získání veřejné zakázky podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy účinném znění, kdy zadavatelem veřejné zakázky (zajištění komplexních služeb spočívajících v praní zdravotnického prádla a v souvisejících činnostech) bylo Sdružené zdravotnické zařízení K., příspěvková organizace. V souvislosti s výběrovým řízením pak dovolatel kontaktoval Ing. K. S. (provozně technického náměstka uvedeného zdravotnického zařízení), a to s tím záměrem, aby získal informace o cenových nabídkách případných konkurentů a ověřil si tak konkurenceschopnost cenové nabídky společnosti A., spol. s r. o. Po Ing. K. S. pak žádal, aby si prohlédl příslušné písemnosti a

sdělil mu, „jak se mu nabídka jeví“. V takovém případě by pak obviněnému (dovolateli) podle zjištění soudů vznikla možnost, aby do stanoveného termínu uzávěrky přihlášek cenovou nabídku upravil (stanovil ji výhodněji), jinými slovy, aby získal pro společnost A., spol. s r. o., takovou pozici, jež by ji poskytovala reálnou naději na úspěch ve výběrovém řízení a zvýhodňovala ji oproti případným konkurentům. V tomto smyslu pak mohl být výsledek výběrového řízení ovlivněn. K získání uvedené pozice hodlal dovolatel Ing. K. S. uplatit tím, že do písemných materiálů, které mu předložil, založil 10 bankovek v nominální hodnotě 5000 Kč, tedy celkem 50 000 Kč. Řádně provedený výběr veřejné zakázky týkající se zajištění chodu zdravotnického zařízení přitom nepochybně může mít dopad na uspokojování potřeb občanů v daném regionu a v tomto smyslu jde o věc obecného zájmu.

Ačkoliv shora uvedené rozhodné skutkové okolnosti soudy v posuzovaném případě v podstatě správně zjistily a vycházely z nich, lze dovolateli plně přisvědčit v tom, že soud prvního stupně je náležitě nevtělil do popisu skutku ve výroku svého rozsudku (tzv. skutkové věty). V důsledku toho pak ve výrokové části rozsudku zcela chybí popis toho, že obviněný (dovolatel) úmyslně jednal s cílem dosáhnout pro sebe nebo jiného (tj. právnickou osobu – společnost A., spol. s r. o.) zvýhodnění ve výběrovém řízení na veřejnou zakázku a že úplatek poskytnutý Ing. K. S. byl za těchto okolností poskytnut v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu. Formulace skutku se týká především toho, jak si obviněný (dovolatel) dne 16. 11. 2006 počíнал vůči Ing. K. S., ale nijak z něj nelze zjistit, zda především jednal v „korupčním úmyslu“, jak na to ve svém vyjádření k dovolání výstižně poukazuje státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství.

Další podstatnou vadou je to, že soudy obou stupňů ve svých rozhodnutích nesprávně ztotožnily pojem dovolatelova značného prospěchu s objemem předmětné zakázky (který v daném případě činil předpokládaných 15, 8 mil. Kč) a vůbec nepřihlížely k tomu, že na její realizaci by bylo třeba ze strany společnosti A., spol. s r. o., vynaložit určité (zřejmě nemalé) náklady. Ty by však bylo nutno odečíst, neboť za prospěch pachatele či někoho jiného lze považovat jen tzv. čistý prospěch, jak Nejvyšší soud již shora vyložil.

Vzhledem ke skutečnostem rozvedeným v předcházejících odstavcích shledal Nejvyšší soud dovolání obviněného Ing. A. D. v jeho relevantně uplatněné části plně důvodným, neboť rozsudek soudu prvního stupně trpí vadami předpokládanými v důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Odvolací soud tyto vady nezjistil a nenapravil. Tím své rozhodnutí založil jednak na vadách uvedených v důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. a současně i na vadách podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť sám skutek rovněž nesprávně právně posoudil.

Nejvyšší soud proto postupoval podle § 265k odst. 1 tr. ř. tak, že napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2007, sp. zn. 6 To 472/2007, a zároveň rozsudek Okresního soudu v Bruntále pobočka v Krnově, ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. 18 T 67/2007, v celém rozsahu zrušil, neboť vzhledem ke zjištěným vadám týkajícím se dovolatelovy viny trestným činem podplácení podle § 161 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. nemohou tato rozhodnutí obstát v žádném z učiněných výroků. Nejvyšší soud dále podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil též všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Okresnímu soudu v Bruntále pobočka v Krnově přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Za podmínek § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. Nejvyšší soud toto své rozhodnutí učinil v neveřejném zasedání, neboť v daném případě je současně zřejmé, že zjištěné vady nelze odstranit ve veřejném zasedání.

Věc se tak vrací do stadia řízení před soudem prvního stupně. V tomto novém řízení se soud bude muset v intencích právního názoru Nejvyššího soudu (§ 265s odst. 1 tr. ř.) věcí znovu zabývat a především se vypořádat s otázkou, jaká částka by v posuzovaném případě po odpočtu nutně vynaložených nákladů představovala prospěch dovolatele či právnické osoby, za kterou jednal, když – jak bylo uvedeno výše – objem předmětné zakázky sám o sobě za tento prospěch považovat nelze. V

tomto směru bude nezbytné dokazování doplnit, a to vyžádáním posudku znalce z příslušného oboru (účetnictví, ekonomika), neboť výši prospěchu z trestného činu nebude v posuzovaném případě zřejmě možno zjistit jinými důkazy (např. odborným vyjádřením či výpověďmi svědků). Dále bude zapotřebí, aby se soud jednáním obviněného podrobněji zabýval též z hlediska subjektivní stránky, která v popisu skutku není nijak vyjádřena, a zejména si ujasnil a v rozsudku způsobem nevzbuzujícím pochybnosti vysvětlil, v jakém směru mohl mít úplatek poskytnutý Ing. K. S. vliv na realizaci záměru obviněného dosáhnout pro sebe či jiného zvýhodnění při získávání předmětné zakázky jako věci obecného zájmu.

Za předpokladu, že by soud ve věci opět rozhodl odsuzujícím rozsudkem a obviněného znovu uznal vinným trestným činem podplácení podle § 161 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák., bude nezbytné, aby způsob jednání obviněného vyjádřený v tzv. skutkové větě výroku rozsudku odpovídal soudem zjištěnému skutkovému stavu věci a zároveň byl plně v souladu s tzv. právní větou výroku (srov. § 120 odst. 3 tr. ř.).

Pokud je o možnost (přípustnost) odstranění vytýkaných vad, je závěrem třeba připomenout že Nejvyšší soud se ve svých rozhodnutích (např. v usnesení ze dne 18. 1. 2006, sp. zn. [11 Tdo 1158/2005](#), či v usnesení ze dne 21. 6. 2006, sp. zn. [3 Tdo 687/2006](#)) podrobněji zabýval otázkou zákazu reformationis in peius a konstatoval, že za změnu rozhodnutí v neprospěch obviněného podle citovaného ustanovení je nutno považovat každou změnu v kterémkoli výroku, pokud zhoršuje situaci obviněného a přímo se ho dotýká. Změna k horšímu se může projevit ve skutkových zjištěních, v právní kvalifikaci, v druhu a výměře trestu, v druhu a formě ochranného opatření atp. Zákaz reformationis in peius však není možno chápat tak, že z podnětu odvolání (popř. dovolání) podaného výlučně ve prospěch obviněného nelze doplnit popis rozhodných skutkových zjištění ve výroku o vině v napadeném rozhodnutí o skutkové okolnosti charakterizující určité znaky skutkové podstaty trestného činu, a to o takové okolnosti, které dosud nebyly v tzv. skutkové větě výroku o vině dostatečně vyjádřeny a popř. nejsou ani rozvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tedy pokud použitá právní kvalifikace přichází v úvahu, avšak popis skutkových okolností, které ji odůvodňují, není dostatečně výstižný a přesný, nic nebrání v jeho doplnění a upřesnění tak, aby všechny zákonné znaky trestného činu, jímž byl obviněný uznán vinným, popsany skutek náležitě vyjadřoval. Takovéto doplnění rozhodných skutkových zjištění totiž samo o sobě nijak nezhoršuje postavení obviněného, pokud se tím nemění rozsah ani závažnost trestné činnosti, jejímž spácháním byl uznán vinným, nezprísňuje právní kvalifikace ani uložený trest apod. Pokud jde o postup Nejvyššího soudu, také ten rozhodoval na podkladě opravného prostředku - dovolání - podaném jen obviněným a platí tedy pro další řízení po zrušení napadeného rozhodnutí zákaz reformationis in peius (265s odst. 2 tr. ř.).